

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดสมุทรปราการ

วันที่ ๒๒ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ	โจทก์
	นางสาวศิริลักษณ์	โจทก์ร่วม
	สืบตำรวจตรีวิสิทธิ์ ที่ ๑ สืบตำรวจเอกทรงพล ที่ ๒	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กระชอก

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้า

พนักงานตำรวจ สังกัดสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถานี

ตำรวจภูธรเมืองสมุทรปราการ) ร่วมกันตรวจค้นห้องพักเลขที่ ๕๐๘ อาคารแกรนด์ ไฮเทค ทาวเวอร์

คอนโดมิเนียม เลขที่ ๓๓๓ หมู่ที่ ๑๖ ตำบลสำโรงเหนือ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

อันเป็นเคสสถานของนายเฉลิมพล ผู้เสียหายที่ ๑ โดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย และร่วมกันข่มขืนใจ

๒-

เพื่อให้ผู้เสียหายที่ ๑ ส่งมอบเงินที่ตรวจค้นได้จำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท แก่จำเลยทั้งสอง แล้วร่วมกันกล่าวหาว่า ผู้เสียหายที่ ๑ มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พร้อมกับควบคุมตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัย ไปยังสถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. ถนนศรีนครินทร์ ตำบลบางเมือง อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ และร่วมกันข่มขืนใจผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวศิริลักษณ์ ผู้เสียหายที่ ๒ เพื่อให้นำเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท มามอบให้แก่จำเลยทั้งสอง เพื่อแลกเปลี่ยนกับการไม่ดำเนินคดีผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันเป็นการขู่เช็กว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ ๑ จนผู้เสียหายทั้งสองยอมมอบเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท แก่จำเลยทั้งสอง เหตุเกิดที่ตำบลสำโรงเหนือ และตำบลแพรกษา อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘, ๑๕๗, ๓๓๗ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๑ และจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๒

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

๓-

ระหว่างพิจารณา นางสาวศิริลักษณ์ ผู้เสียหายที่ ๒ ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลอนุญาต และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าขาดประโยชน์จำนวน ๘๙,๖๔๔ บาท และเป็นค่าเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกายและจิตใจจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑๓๙,๖๔๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม

จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่จำเป็นต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้อง

ทางพิจารณาโจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบว่า ขณะเกิดเหตุ นายเฉลิมพล ผู้เสียหายที่ ๑ กับ นางสาวโณทัย คบหากันฉันคนรัก และพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่อาคารแกรนด์ ไฮเทค ทาวเวอร์ คอนโดมิเนียม ห้องพักเลขที่ ๕๐๘ เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยอยู่ด้วยกันที่ห้องพัก จำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาขอตรวจค้นยาเสพติดภายในห้องพักของผู้เสียหายที่ ๑ โดยไม่มีหมายค้น ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิด

๕-

กฎหมาย แต่พบเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท ในกระเป๋ากางเกงของผู้เสียหายที่ ๑ จึงได้ยึดไป ต่อมา จำเลยทั้งสองใส่กุญแจมือผู้เสียหายที่ ๑ และแจ้งว่าจะหาข้อหาให้ จากนั้นควบคุมตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับ นางสาวโณทัยไปที่รถยนต์กระบะของจำเลยทั้งสอง พร้อมแจ้งแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ว่าให้นำเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท มาให้ หากไม่ดำเนินการดังกล่าวจะยึดเมทแอมเฟตามีน ผู้เสียหายที่ ๑ จึงโทรศัพท์หา โจทก์ร่วม ซึ่งเป็นพี่สาวแจ้งเรื่องดังกล่าว และให้โจทก์ร่วมเดินทางมาหาที่คอนโดมิเนียม โจทก์ร่วมจึง โทรศัพท์หานายสุวรรณ บิดาของโจทก์ร่วมกับผู้เสียหายที่ ๑ แจ้งเรื่องดังกล่าว พร้อมกับเดินทางมาที่ คอนโดมิเนียมพร้อมสามีของโจทก์ร่วม แต่จำเลยที่ ๒ แจ้งว่าให้ไปเจรจากันที่สถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. ถนนศรีนครินทร์ ขณะอยู่ที่สถานีบริการน้ำมันโจทก์ร่วมพูดคุยกับจำเลยทั้งสองว่าจะหาเงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐ บาท มาให้ โดยผู้เสียหายที่ ๑ แจ้งแก่โจทก์ร่วมว่าหากมีเงินไม่พอให้นำรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ ๑ ไปเป็นประกันการกู้ยืมเงิน พร้อมส่งมอบกุญแจรถให้ โจทก์ร่วมซึ่งมีเงินอยู่เพียง ๖๐,๐๐๐ บาท จึงไปกู้ยืมเงินจากนางอัญชลี จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และนำรถจักรยานยนต์ไปเป็นประกันการกู้ยืมเงินจากนางตื้อได้เงินมาอีก ๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อรวบรวมเงินได้จำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท

๕-

นายสุวรรณโทรศัพท์มาแจ้งแก่โจทก์ร่วมว่าให้ถ่ายสำเนาธนบัตรไว้ก่อนที่จะส่งมอบให้แก่จำเลยทั้งสอง แต่เนื่องจากจำเลยทั้งสองโทรศัพท์มาเร่งรัดจึงถ่ายสำเนาได้เพียง ๖๐,๐๐๐ บาท ต่อมาโจทก์ร่วมนัดหมายกับจำเลยทั้งสองบริเวณพิพิธภัณฑสถานช้างเอราวัณหรือช้างสามเศียร ถนนสุขุมวิท โดยจำเลยที่ ๒ นั่งรถยนต์แท็กซี่มารับโจทก์ร่วมไป ระหว่างอยู่บนรถยนต์แท็กซี่โจทก์ร่วมส่งมอบเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ จึงโทรศัพท์แจ้งจำเลยที่ ๑ ว่าได้รับเงินแล้ว จำเลยที่ ๑ จึงปล่อยตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจ สังกัดสถานีตำรวจภูธรตำบลสำโรงเหนือ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถานีตำรวจภูธรสำโรงเหนือ) ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อให้ดำเนินการไต่สวน และวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กรณีเรียกรับเงินเพื่อแลกเปลี่ยนกับการไม่ดำเนินคดีผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๑ มีคำสั่งลงโทษจำเลยทั้งสองโดยการไล่ออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งสำนวน

๖-

การกล่าวหา ร้องเรียน จำเลยทั้งสอง กลับมายังสถานีตำรวจภูธรสำโรงเหนือ เพื่อดำเนินการสอบสวน และดำเนินคดี จำเลยทั้งสอง ตามกฎหมายต่อไป ชั้นสอบสวน แจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งสองว่า เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเจ้าพนักงานร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจู่ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่งทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และร่วมกันกรรโชก จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ และการที่โจทก์ร่วมส่งมอบเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยทั้งสอง ส่งผลให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์จากเงินจำนวนดังกล่าว และยังได้รับความเสียหายต่อเสรีภาพในร่างกายและจิตใจ

จำเลยทั้งสองนำสืบว่า ขณะเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองรับราชการตำรวจ สังกัดสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถานีตำรวจภูธรเมืองสมุทรปราการ) วันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ชักชวนจำเลยที่ ๒ ให้เดินทางไปหาที่เช่าร้านขายอาหารให้แก่ภรรยาของจำเลยที่ ๑ บริเวณย่านชุมชนที่ดินทอง ๔ ใกล้กับตุ้ยามทรัพย์บุญชัย ซึ่งจำเลยที่ ๒ เคยปฏิบัติราชการ และคุ้นเคยพื้นที่ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงร่วมกันเดินทางไปย่านชุมชนที่ดินทอง ๔ โดยใช้รถจักรยานยนต์ตำรวจ เมื่อ

๗-

ถึงสถานที่ดังกล่าวพบกลุ่มวัยรุ่นประมาณ ๔ ถึง ๕ คน วิ่งหลบหนีจำเลยทั้งสอง จำเลยที่ ๒ จึงวิ่งตาม และจับกุมวัยรุ่นได้ ๑ คน คือ นายสมชายหรือปู ไม่ทราบชื่อสกุล มีลักษณะคล้ายคนติดยาเสพติด นายสมชายขอร้องจำเลยทั้งสองว่าอย่ายึดยาเสพติดให้ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งมั่วสุมยาเสพติดที่ คอนโดมิเนียมแห่งหนึ่ง แล้วขับรถยนต์กระบะของนายสมชายพาจำเลยทั้งสองไปที่คอนโดมิเนียม ดังกล่าว พร้อมแจ้งหมายเลขห้องเป้าหมาย เมื่อจำเลยทั้งสองไปถึงห้องดังกล่าวพบประตูห้องเปิดแง้มไว้ อยู่ และเห็นควันบุหรี่ลอยออกมา มองเข้าไปเห็นผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัย แต่จำเลยทั้งสองไม่มีหมายค้น จึงเชิญตัวของบุคคลทั้งสองออกมา และตรวจค้นตัวของผู้เสียหายที่ ๑ ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย แต่ผู้เสียหายที่ ๑ มีลักษณะคล้ายคนติดยาเสพติด จำเลยทั้งสองจึงเชิญมาให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่สถานีตำรวจ ซึ่งผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ระหว่างทางผู้เสียหายที่ ๑ แจ้งว่าใจทกร่วม ซึ่งเป็นพี่สาวมาทำงานอยู่ใกล้กับสถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. ถนนศรีนครินทร์ ให้จอดที่สถานีบริการน้ำมันดังกล่าวสักครู่หนึ่ง ซึ่งเมื่อใกล้ถึงจำเลยทั้งสองมองเห็น ผู้หญิงยืนรออยู่ที่หน้าทางเข้าสถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. ผู้เสียหายที่ ๑ แจ้งว่าผู้หญิงคนดังกล่าวคือ

๘-

โจทก์ร่วม จำเลยที่ ๑ จึงจอดรถที่หน้าทางเข้าสถานีบริการน้ำมัน และลงจากรถยนต์กระบะไปพูดคุยกับโจทก์ร่วม โดยจำเลยที่ ๑ อ้างว่าประสงค์จะพาผู้เสียหายที่ ๑ ไปที่สถานีตำรวจ เพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่โจทก์ร่วมไม่เข้าใจกระบวนการ และขอให้ปล่อยตัวผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งจำเลยทั้งสองไม่อาจดำเนินการตามที่ร้องขอ จึงสร้างความไม่พอใจให้แก่โจทก์ร่วม จนพูดท้าทายว่า “กูขอมึงไม่ได้เหรอ กูเนี่ยรู้จักนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่สถานีตำรวจภูธรตำบลสำโรงเหนือ เตียวพวกมึงเจอดี” แต่จำเลยทั้งสองไม่ได้สนใจ และขับรถยนต์กระบะออกไป จนกระทั่งถึงสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการก็เชิญตัวนายสมชาย ผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาวโณทัยไปสอบถามข้อมูลในห้องประชุม เสร็จแล้วจึงปล่อยตัวบุคคลทั้งสามไป หลังเกิดเหตุจำเลยทั้งสองถูกไล่ออกจากราชการ จึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ คณะกรรมการข้าราชการตำรวจมีมติให้ยกอุทธรณ์ จำเลยทั้งสองจึงฟ้องต่อศาลปกครอง ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๘ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่งผลให้คำสั่งไล่อักจำเลยทั้งสองออกจากราชการของตำรวจภูธร

๙-

ภาค ๑ และมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจที่ให้ยกอุทธรณ์ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน
ให้เพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๑ และมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจดังกล่าว ปัจจุบันจำเลย
ทั้งสองกลับมารับราชการตำรวจ สังกัดสถานีตำรวจในจังหวัดสมุทรปราการ

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์ร่วมเป็นพี่สาวของนายเฉลิมพล
ผู้เสียหายที่ ๑ ขณะเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัย คบหากันฉันคนรัก และพักอาศัยอยู่
ด้วยกันที่อาคารแกรนด์ ไฮเทค ทาวเวอร์ คอนโดมิเนียม ห้องพักเลขที่ ๕๐๘ ซอยแบริง ตำบลสำโรง
เหนือ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนจำเลยทั้งสองขณะเกิดเหตุรับราชการตำรวจ
สังกัดสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถานีตำรวจภูธรเมือง
สมุทรปราการ) เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจ สังกัดสถานีตำรวจภูธรตำบลสำโรง
เหนือ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถานีตำรวจภูธรสำโรงเหนือ) ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงาน
ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อให้ดำเนินการไต่สวน และวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็น
เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กรณีเรียกรับเงินเพื่อแลกเปลี่ยนกับการไม่ดำเนินคดี

๑๐-

ผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามหนังสือส่งสำนวนการสอบสวน เอกสารหมายเลข จ.๒๘ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๑ มีคำสั่งลงโทษ จำเลยทั้งสองโดยการไล่ออกจากราชการ เนื่องจากผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนสถานี ตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยทุจริต ต่อหน้าที่จริง ตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๑ เอกสารหมายเลข จ.๒๔ เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งสำนวนการกล่าวหาร้องเรียนจำเลยทั้งสองกลับมา ยังสถานีตำรวจภูธรสำโรงเหนือ เพื่อดำเนินการสอบสวน และดำเนินคดีจำเลยทั้งสองตามกฎหมายต่อไป ตามหนังสือส่งเรื่องกล่าวหาร้องเรียน เอกสารหมายเลข จ.๒๗ เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ จำเลยทั้งสองเข้ามาขอตัวต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ตามบันทึกการขอตัว เอกสารหมายเลข จ.๒๙ ขึ้นสอบสวนแจ้ง ข้อหาแก่จำเลยทั้งสองว่า เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเจ้าพนักงานร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจหรือจงใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้หรือหามาให้ซึ่ง ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่ตนเองหรือผู้อื่น และร่วมกันกระทำความผิด จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ตาม

๑๑-

บันทึกคำให้การชั้นสอบสวนและสอบสวนเพิ่มเติม เอกสารหมายเลข จ.๓๐ ถึง จ.๓๓ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๘ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่งผลให้คำสั่งไล่จำเลยทั้งสองออกจากราชการของตำรวจภูธรภาค ๑ และมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจที่ให้ออกุทธธรรณดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ให้เพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๑ และมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจดังกล่าว ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด เอกสารหมายเลข ล.๕ ปัจจุบันจำเลยทั้งสองกลับมารับราชการตำรวจ โดยจำเลยที่ ๑ สังกัดสถานีตำรวจภูธรสำโรงเหนือ ส่วนจำเลยที่ ๒ สังกัดสถานีตำรวจภูธรพระประแดง คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยเป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๑๒ นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยอยู่ด้วยกันที่ห้องพัก จำเลยทั้งสองมาขอตรวจค้นยาเสพติดภายในห้องพักโดยไม่มีหมายค้น ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย แต่พบเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท ในกระเป๋ากางเกงของผู้เสียหายที่ ๑ จึงได้ยึดไป ต่อมา

๑๒-

จำเลยทั้งสองใส่กุญแจมือผู้เสียหายที่ ๑ และแจ้งว่าจะหาข้อหาให้ จากนั้นควบคุมตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยไปที่รถยนต์กระบะของจำเลยทั้งสอง ซึ่งจอดไว้บริเวณด้านล่าง แล้วจำเลยที่ ๑ เข้าไปนั่งที่เบาะคนขับ จำเลยที่ ๒ นั่งที่เบาะข้างคนขับ ส่วนผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยนั่งที่เบาะหลัง พร้อมแจ้งแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ว่าให้นำเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท มาให้ หากไม่ดำเนินการดังกล่าวจะยึดเมทแอมเฟตามีน ผู้เสียหายที่ ๑ จึงโทรศัพท์หาโจทก์ร่วมแจ้งเรื่องดังกล่าว และให้โจทก์ร่วมเดินทางมาหาที่คอนโดมิเนียม ประมาณ ๓๐ นาที โจทก์ร่วมกับนายธวัชชัย สามิของโจทก์ร่วมเดินทางมาที่คอนโดมิเนียม แต่จำเลยที่ ๒ แจ้งว่าให้ไปเจรจากันที่สถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. ถนนศรีนครินทร์ จึงเดินทางไปที่สถานีบริการน้ำมันดังกล่าว โดยจำเลยที่ ๑ จอดรถบริเวณหน้าร้านกาแฟใกล้กับทางออกของสถานีบริการน้ำมัน จอดได้ประมาณ ๑๐ นาที จำเลยที่ ๒ ก็เดินเข้าไปในร้านกาแฟ ต่อมาโจทก์ร่วมเดินมาที่รถยนต์กระบะพูดคุยกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ แจ้งว่าให้เข้าไปคุยกับจำเลยที่ ๒ ในร้านกาแฟ จากนั้นอีกประมาณ ๑๐ นาที จำเลยที่ ๑ จึงเดินตามเข้าไปในร้านกาแฟ ปล่อยให้ผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยนั่งอยู่ภายในรถยนต์กระบะในสภาพที่ผู้เสียหายที่ ๑ ยังถูกใส่กุญแจมือ ต่อมาอีก

๑๓-

ประมาณ ๒๐ นาที จำเลยทั้งสองเดินกลับมาที่รถยนต์กระบะ โดยมีโจทก์ร่วมเดินตามมา โจทก์ร่วมพูดคุยกับผู้เสียหายที่ ๑ ว่าจำเลยทั้งสองเรียกเงิน แต่โจทก์ร่วมมีเงินไม่พอ ผู้เสียหายที่ ๑ จึงแจ้งว่าให้นำรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ ๑ ไปขาย พร้อมส่งมอบกุญแจรถให้ แล้วจำเลยที่ ๑ ก็ขับรถยนต์กระบะออกไปได้อีกประมาณ ๑ ถึง ๒ ชั่วโมง ก็มาจอดบริเวณฝั่งตรงข้ามพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติช้างเอราวัณหรือช้างสามเศียร ถนนสุขุมวิท ระหว่างจอดรถจำเลยที่ ๒ คุยโทรศัพท์กับโจทก์ร่วม และลงจากรถข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม แล้วจำเลยที่ ๑ ก็ขับรถยนต์กระบะต่อไปที่โรงพยาบาลนรบุรีเจ้าสมิงพราย ถนนสุขุมวิท ต่อมาอีกประมาณ ๓๐ นาที มีโทรศัพท์เข้ามาหาจำเลยที่ ๑ เมื่อวางโทรศัพท์จำเลยที่ ๑ ก็ไขกุญแจมือให้แก่ผู้เสียหายที่ ๑ และปล่อยตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยไป ผู้เสียหายที่ ๑ ทราบจากโจทก์ร่วมในภายหลังว่าโจทก์ร่วมส่งมอบเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๒ ไป และมีตัวโจทก์ร่วมกับนายรัชชัย สามีของโจทก์ร่วมเป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า วันเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ ๑ โทรศัพท์แจ้งว่าถูกจำเลยทั้งสองจับกุม ให้เดินทางมาหาที่คอนโดมิเนียม โจทก์ร่วมจึงโทรศัพท์หานายสุวรรณ บิดาของโจทก์ร่วมกับผู้เสียหายที่ ๑ แจ้งเรื่องดังกล่าว พร้อมกับเดินทางมาที่คอนโดพร้อมนาย

๑๔-

ธวัชชัย แต่จำเลยที่ ๒ อ้างว่าให้ไปเจรจากันที่สถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. ถนนศรีนครินทร์ ขณะอยู่ที่
สถานีบริการน้ำมันได้พูดคุยกับจำเลยที่ ๒ แล้วจำเลยที่ ๒ ก็พาโจทก์ร่วมมาพบผู้เสียหายที่ ๑ นางสาว
อโณทัยและจำเลยที่ ๑ ที่รถยนต์กระบะ โจทก์ร่วมพูดคุยกับผู้เสียหายที่ ๑ ได้ความว่า จำเลยทั้งสอง
เรียกเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้เสียหายที่ ๑ ต่อรองเหลือเพียง ๑๘๐,๐๐๐ บาท ให้โจทก์ร่วม
ช่วยหาเงินมาให้ และอ้างว่าหากมีเงินไม่พอให้นำรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ ๑ ไปเป็นประกันการ
กู้ยืมเงิน พร้อมส่งมอบกุญแจรถให้ โจทก์ร่วมจึงเดินเข้าไปพูดคุยกับนายธวัชชัย ซึ่งนั่งรออยู่ในร้านกาแฟ
ของสถานีบริการน้ำมัน สักครู่หนึ่งจำเลยที่ ๒ เดินมาอ้างว่าให้ไปหาเงินมา และจะนัดหมายกันไป
โจทก์ร่วมซึ่งมีเงินอยู่เพียง ๖๐,๐๐๐ บาท จึงไปกู้ยืมเงินจากนางอัญชลี จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และนำ
รถจักรยานยนต์ไปเป็นประกันการกู้ยืมเงินจากนางอัญชลี ได้เงินมาอีก ๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อรวบรวมเงินได้
จำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท นายสุวรรณโทธศัพท์มาแจ้งแก่โจทก์ร่วมว่าให้ถ่ายสำเนาธนบัตรไว้ก่อนที่จะส่ง
มอบให้แก่จำเลยทั้งสอง แต่เนื่องจากจำเลยทั้งสองโทธศัพท์มาเร่งรัดจึงถ่ายสำเนาได้เพียง ๖๐,๐๐๐
บาท ตามสำเนาธนบัตร เอกสารหมาย จ.๙ ต่อมาโจทก์ร่วมนัดหมายกับจำเลยทั้งสองบริเวณพิพิธภัณฑ

๑๕-

ช่างเอราวัณหรือช่างสามเศียร ถนนสุขุมวิท โดยเดินทางไปถึงช่างสามเศียรในเวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา พร้อมโทรศัพท์แจ้งจำเลยที่ ๒ ว่าเดินทางมาถึงแล้ว โดยโจทก์ร่วมนำเงินดังกล่าวใส่ไว้ในถุงกระดาษสีน้ำตาล และยื่นรออยู่บริเวณสะพานลอยหน้าช่างสามเศียร จากนั้นอีกประมาณ ๕ นาที จำเลยที่ ๒ นั่งรถยนต์แท็กซี่มารับโจทก์ร่วมไป ระหว่างอยู่บนรถยนต์แท็กซี่โจทก์ร่วมแจ้งแก่จำเลยที่ ๒ ว่าหาเงินมาได้เพียง ๑๒๐,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ตอบอะไร จนเมื่อมาถึงโรงพยาบาลเปาโล ถนนศรีนครินทร์ จำเลยที่ ๒ ให้โจทก์ร่วมลงจากรถไปพร้อมกัน และเรียกรถยนต์แท็กซี่คันใหม่ แล้วนั่งไปด้วยกัน ระหว่างอยู่บนรถยนต์แท็กซี่จำเลยที่ ๒ แจ้งให้โจทก์ร่วมส่งมอบเงินให้ เมื่อได้รับเงินแล้ว จำเลยที่ ๒ จึงโทรศัพท์แจ้งจำเลยที่ ๑ ให้ปล่อยตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยไป เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสี่ปากเบิกความได้ข้อเท็จจริงชัดเจน เป็นลำดับขั้นตอน สอดคล้องต้องกันในสาระสำคัญอย่างสมเหตุสมผล โดยไม่ปรากฏข้อพิรุธสงสัย นับแต่เหตุการณ์ที่จำเลยทั้งสองมาขอตรวจค้นยาเสพติดภายในห้องพักโดยไม่มีหมายค้น และควบคุมตัวของผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัย แล้วเรียกร้องเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับการไม่ยึดข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด จน

๑๖-

ผู้เสียหายที่ ๑ ต้องโทรศัพท์แจ้งโจทก์ร่วมให้มาช่วยเหลือ ต่อเนื่องจนถึงเหตุการณ์ที่โจทก์ร่วมกับนาย รัชชัยเดินทางมาพูดคุยกับจำเลยที่ ๒ ที่คอนโด และไปเจรจากันต่อที่สถานีบริการน้ำมัน จนได้ข้อยุติที่ เงินจำนวน ๑๘๐,๐๐๐ บาท โดยผู้เสียหายที่ ๑ ส่งมอบกุญแจรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายที่ ๑ ให้แก่ โจทก์ร่วม เพื่อประโยชน์ในการกู้ยืมเงิน เชื่อมโยงจนมาถึงเหตุการณ์ที่นายรัชชัยต้องพาโจทก์ร่วมไป กู้ยืมเงินจากนางอัญชลีและนางตือ จนกระทั่งเหตุการณ์ที่นัดหมายกันบริเวณข้างสามเศียร และโจทก์ ร่วมส่งมอบเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๒ ภายในรถยนต์แท็กซี่ แล้วจำเลยที่ ๑ จึงปล่อย ตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยไป โดยข้อเท็จจริงในแต่ละช่วงเหตุการณ์ข้างต้นโจทก์และโจทก์ร่วม ยังมีพยานบุคคลปากอื่นมาเบิกความสนับสนุนเรื่องราวดังกล่าวประกอบความน่าเชื่อถืออย่างเป็นลำดับ โดยช่วงเหตุการณ์ขณะตรวจค้นห้องพัก โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางพรรณี พนักงานดูแลอาคาร กับ นายสมาน พนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอาคาร เบิกความสนับสนุนสรุปใจความได้ว่า นางพรรณี สังเกตเห็นความผิดปกติในพฤติกรรมของจำเลยทั้งสองจนต้องเดินไปสำรวจความเรียบร้อยที่ห้องพักของ ผู้เสียหายที่ ๑ พบว่าประตูห้องปิดอยู่ และได้ยินเสียงบุคคลหลายคนพูดคุยกัน จึงโทรศัพท์แจ้งนาย

๑๗-

สมานให้ไปตรวจความเรียบร้อย เมื่อไปถึงพบว่าประตูห้องปิดล็อกไว้ ดังนี้ เมื่อพยานโจทก์และโจทก์
ร่วมต่างยืนยันข้อเท็จจริงสอดคล้องกันดังกล่าว กรณีจึงมีเหตุผลให้เชื่อว่าจำเลยทั้งสองเข้าไปในห้องพักของ
ผู้เสียหายที่ ๑ จริง พฤติการณ์ที่จำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเข้าไปในเคหสถานของผู้อื่น
โดยไม่ปรากฏว่ามีหมายค้นหรือมีเหตุอันสมควรอื่นใด และปิดประตูห้องล็อกเอาไว้ไม่ให้บุคคลใดเข้ามา
พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเป็นพิรุณแห่งการกระทำของจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นผู้รักษา
กฎหมายของบ้านเมือง อันสะท้อนให้เห็นถึงการปฏิบัติหน้าที่ที่ส่อไปในทางทุจริต กรณีจึงน่าเชื่อว่า
นอกจากจะเข้าไปในห้องพักแล้ว จำเลยทั้งสองยังร่วมกันตรวจค้นห้องดังกล่าวโดยไม่มีหมายค้น และ
ร่วมกันนำเงินของผู้เสียหายที่ ๑ ตลอดจนใช้อำนาจหน้าที่กลั่นแกล้งผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัย
ตั้งที่บุคคลทั้งสองเบิกความ สำหรับช่วงเหตุการณ์ขณะเจรจาต่อรองที่สถานีบริการน้ำมัน โจทก์และ
โจทก์ร่วมมีนางชนิษฐา พนักงานร้านอาหารภายในสถานีบริการน้ำมันเบิกความสนับสนุนว่า พยานเห็น
จำเลยทั้งสองขับรถยนต์กระบะมาจอดบริเวณทางออกของสถานีบริการน้ำมัน และเห็นผู้ชายกับผู้หญิง
ขับรถยนต์ส่วนบุคคลมาจอดหน้าร้านกาแฟ ซึ่งอยู่ติดกับร้านอาหารของพยาน แล้วบุคคลทั้งสองก็ลงจาก

๑๘-

รถไปพูดคุยกันในบริเวณสถานีบริการน้ำมันเป็นเวลาประมาณ ๓๐ นาที จึงแยกย้ายกันไป ดังนี้ เมื่อ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมต่างยืนยันข้อเท็จจริงตรงกันว่า มีการพบและพูดคุยกันที่สถานีบริการน้ำมัน ป.ต.ท. กรณีจึงมีเหตุผลให้เชื่อว่ามีเหตุการณ์การพบและพูดคุยดังกล่าวจริง พฤติการณ์ที่จำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจอยู่ระหว่างการควบคุมตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยไปที่สถานีตำรวจ แต่กลับจอดรถพูดคุยกับญาติของผู้ถูกควบคุมตัวเป็นเวลานานถึง ๓๐ นาที พฤติการณ์ดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นถึงความผิดปกติวิสัยในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจยิ่งนัก อันสะท้อนให้เห็นถึงการปฏิบัติหน้าที่ที่ส่อไปในทางทุจริตอย่างประจักษ์ชัดยิ่งขึ้น กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าเนื้อหาแห่งการพูดคุยเป็นเรื่องของการเจรจาต่อรองเรียกรับเงิน เพื่อแลกเปลี่ยนกับอิสรภาพของผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยดังที่ โจทก์ร่วมกับนายธวัชชัยเบิกความ สำหรับช่วงเหตุการณ์การกู้ยืมเงิน โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางอัญชลีเบิกความสนับสนุนว่า พยานให้โจทก์ร่วมกู้ยืมเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปประกันตัวผู้เสียหายที่ ๑ ในคดียาเสพติด ส่วนนางต้อมีอาชีพให้กู้ยืมเงิน และยังมีสำเนาธนบัตร ตามเอกสารหมายเลข จ.๙ ที่ โจทก์ร่วมถ่ายสำเนาไว้บางส่วนเป็นหลักฐานก่อนส่งมอบเงินให้แก่จำเลยทั้งสองมาประกอบสนับสนุน ซึ่ง

๑๙-

เมื่อรับฟังพยานหลักฐานในส่วนดังกล่าวประกอบกันแล้ว ก็จะสะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวความเดือดเนื้อร้อนใจของโจทก์ร่วมอันเนื่องมาจากการกระทำของจำเลยทั้งสองอย่างกระจ่างชัด เนื่องจากตามวิสัยของวิญญูชนโดยทั่วไปที่ใช้ชีวิตในสังคมตามปกติสุข คงไม่มีบุคคลใดถ่ายสำเนาธนบัตรไว้เป็นหลักฐานเป็นจำนวนมากถึง ๖๐,๐๐๐ บาท หากไม่มีความจำเป็น การถ่ายสำเนาธนบัตรดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่บ่งชี้ให้เห็นชัดเจนถึงภาวะทางจิตใจของโจทก์ร่วมที่ต้องพบเจอกับสถานการณ์ที่สร้างความทุกข์ใจในชีวิตเป็นอย่างมาก และเมื่อพยานปากนางอัญชลีเบิกความยืนยันมูลเหตุแห่งการกู้ยืมเงินของโจทก์ร่วมดังกล่าวมา กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าโจทก์ร่วมหาเงินมาเพื่อช่วยเหลือผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยตามที่เจรจาต่อรองกับจำเลยทั้งสองที่สถานบริการน้ำมัน แม้ช่วงเหตุการณ์ขณะส่งมอบเงินให้แก่จำเลยที่ ๒ โจทก์และโจทก์ร่วมจะมีเพียงตัวโจทก์ร่วมเบิกความยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าว โดยไม่มีพยานปากอื่นมาเบิกความประกอบสนับสนุน แต่เมื่อรับฟังเรื่องราวความน่าเชื่อถือในแต่ละช่วงเหตุการณ์ข้างต้น ตลอดจนคำเบิกความของพยานปากผู้เสียหายที่ ๑ นางสาวอโณทัย โจทก์ร่วมและนายรัชชัยที่ยืนยันข้อเท็จจริงสอดคล้องต้องกันในส่วนของสถานที่นัดหมายส่งมอบเงิน จนกระทั่งมีการปล่อยตัว

๒๐-

ผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวโณทัยไป ก็จะได้เห็นได้ชัดเจนถึงภาพเหตุการณ์ที่มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน
อย่างสมบูรณ์ กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าการส่งมอบเงินตามที่จำเลยทั้งสองเรียกร้อย และปล่อยตัวผู้เสียหายที่
๑ กับนางสาวโณทัยไปจริง เมื่อเรื่องราวของทุกช่วงเหตุการณ์ดังที่วินิจฉัยข้างต้นอยู่ในความรับรู้อย่าง
ใกล้ชิดผ่านการติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ระหว่างโจทก์ร่วมกับนายสุวรรณ ผู้เป็นบิดาที่เบิกความยืนยัน
ข้อเท็จจริงตามที่รับฟังมาในทำนองเดียวกัน แม้คำเบิกความของนายสุวรรณจะเป็นพยานบอกเล่า
แต่ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าก็น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์
ความจริงได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๑) คำเบิกความ
ของนายสุวรรณจึงยังเป็นการสนับสนุนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ดังที่ศาลวินิจฉัยให้เหตุผล และสรุปข้อเท็จจริง
ในแต่ละช่วงเหตุการณ์ข้างต้นได้เป็นอย่างดี แม้คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมแต่ละปากอาจ
มีข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันไปบ้าง แต่การมาเบิกความภายหลังเกิดเหตุเป็นเวลานานถึง ๑๐ ปี ถึง ๑๒ ปี
ความสามารถในการจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ให้ครบถ้วนก็ย่อมมีความคลาดเคลื่อนหรือลืมเลือนไปบ้างเป็น
ธรรมดา ทั้งความแตกต่างที่ปรากฏให้เห็นก็เป็นเพียงรายละเอียดที่ไม่ใช่ข้อสาระสำคัญ อันจะทำให้คำ

๒๑-

เบิกความมีความน่าเชื่อถือลดน้อยลงจนเป็นข้อพิรุธสงสัยไปได้ เมื่อชั้นสอบสวนพยานโจทก์และโจทก์
ร่วมปากนางพรรณณี นายสุวรรณ โจทก์ร่วม นายธวัชชัย นางอัญชลีและนายสมาน ให้การในสาระสำคัญ
ทำนองเดียวกันกับที่เบิกความต่อศาลข้างต้น ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เอกสารหมาย จ.๑ จ.๗
จ.๑๐ จ.๒๑ จ.๓๔ และ จ.๓๘ ตามลำดับ คำให้การดังกล่าวจึงยังเป็นการสนับสนุนข้อเท็จจริงที่พยาน
โจทก์และโจทก์ร่วมแต่ละปากเบิกความถ่ายทอดเรื่องราวได้เป็นอย่างดี พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทุก
ปากข้างต้นเป็นเพียงประชาชนทั่วไป ไม่ปรากฏว่าเคยรู้จัก หรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมา
ก่อน จึงเชื่อว่าพยานแต่ละปากเบิกความถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ของทุกเหตุการณ์ไปตามความเป็นจริง
โดยไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งจำเลยทั้งสองด้วยการสร้างข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐาน และ
นำความอันเป็นเท็จดังกล่าวมาผูกเชื่อมโยงให้เป็นเรื่องราว แล้วมาเบิกความในชั้นศาลสนับสนุนความ
เท็จปรักปรำจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจสุจริตให้ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง และรับโทษทางอาญา
ที่มีอัตราโทษสูงถึงเพียงนี้ พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ส่วนที่จำเลยทั้ง
สองนำสืบทำนองเดียวกันว่า วันเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองทราบข้อมูลจากนายสมชายเกี่ยวกับแหล่งมั่วสุม

๒๒-

ยาเสพติดที่คอนโดมิเนียมของผู้เสียหายที่ ๑ จึงให้นายสมชายขับรถยนต์กระบะพาไปที่คอนโดมิเนียมดังกล่าวพบผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัย แต่ไม่ได้เข้าไปในห้อง เพียงคันตัวของผู้เสียหายที่ ๑ และไม่พบสิ่งผิดกฎหมายใด อย่างไรก็ตาม จำเลยทั้งสองเชิญนายสมชาย ผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาวอโณทัยไปให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ ระหว่างทางพบโจทก์ร่วมที่หน้าทางเข้าสถานีบริการน้ำมัน จึงแจ้งแก่โจทก์ร่วมเกี่ยวกับการขอเชิญตัวผู้เสียหายที่ ๑ ไปให้ข้อมูลแก่ทางราชการ แต่โจทก์ร่วมไม่เข้าใจกระบวนการ และไม่พอใจจนพูดทำทนายแต่จำเลยทั้งสองไม่ได้สนใจ และนำตัวนายสมชาย ผู้เสียหายที่ ๑ และนางสาวอโณทัยไปสอบถามข้อมูลที่สถานีตำรวจ โดยจำเลยที่ ๑ จดข้อมูลที่รับจากบุคคลทั้งสามลงในสมุดบันทึกส่วนตัว เสร็จแล้วจึงปล่อยตัวไป ก็เป็นคำเบิกความของจำเลยทั้งสองเพียงลำพัง ไม่มีนายสมชาย สมุดบันทึกส่วนตัวของจำเลยที่ ๑ หรือพยานหลักฐานอื่นใดมาประกอบสนับสนุน อันเป็นข้อต่อสู้ที่เลื่อนลอย และง่ายต่อการกล่าวอ้าง ทางนำสืบของจำเลยทั้งสองในส่วนนี้จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนที่จำเลยทั้งสองนำสืบทำนองเดียวกันว่า โจทก์ร่วมกับพันตำรวจเอกสง่า (ขณะเกิดเหตุยศพันตำรวจโท) รู้จักสนิทสนม และทำ

๒๓-

ธุรกิจร่วมกัน และพยายามนำสืบในทำนองว่า พันตำรวจเอกสง่าไม่พอใจการกระทำของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสองถูกดำเนินคดี ก็เป็นเพียงการคาดคะเนตามความเชื่อของจำเลยทั้งสอง ไม่มี พยานหลักฐานอื่นใดมาประกอบสนับสนุน ทั้งยังฟังดูไม่สมเหตุสมผลเท่าใดนัก เนื่องจากเหตุแห่งความ ไม่พอใจตามที่กล่าวอ้างเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย พันตำรวจเอกสง่าคงไม่คิดนำชีวิตข้าราชการตำรวจของตนมาเสี่ยงเพียงเพราะเรื่องดังกล่าว กรณีจึงเชื่อว่าพันตำรวจเอกสง่าปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนด้วยความสุจริต รวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน และมาเบิกความในชั้นศาลถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ไปตามความเป็นจริงของเหตุการณ์ดังเช่นพยานโจทก์และโจทก์ร่วมแต่ละปากข้างต้น ทางนำสืบของ จำเลยทั้งสองในส่วนี้จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง พยานหลักฐานของจำเลยทั้งสองดังที่กล่าวมาจึงไม่มี น้ำหนักน่าเชื่อถือ ไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ พยานหลักฐานของโจทก์ และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันตรวจค้นห้องพัก ของผู้เสียหายที่ ๑ โดยไม่มีหมายค้น เมื่อพบเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท ของผู้เสียหายที่ ๑ จึงได้ยึดไป ต่อมาจำเลยทั้งสองร่วมกันควบคุมตัวของผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัย แล้วเรียกร้องเงินจาก

๒๔-

ผู้เสียหายที่ ๑ กับโจทก์ร่วม เพื่อแลกเปลี่ยนกับการไม่ยึดข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด และปล่อยตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยไป จนได้เงินจากโจทก์ร่วมจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท การกระทำดังกล่าวจึงถือเป็นการร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจผู้เสียหายที่ ๑ กับโจทก์ร่วมในลักษณะของการขู่เชื้ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและเสรีภาพของผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัย เพื่อให้ผู้เสียหายที่ ๑ กับโจทก์ร่วมมอบให้ซึ่งเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ช่มชู้ใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้ซึ่งทรัพย์สิน ฐานเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และฐานร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันเอาเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท ของผู้เสียหายที่ ๑ และจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท ของโจทก์ร่วมไป จำเลยทั้งสองจึงต้องร่วมกันคืนเงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้เสียหายที่ ๑ และโจทก์ร่วม

มีปัญหาต้องวินิจฉัยในคดีส่วนแพ่งต่อไปว่า จำเลยทั้งสองต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่า

สินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า การกระทำผิดของจำเลยทั้งสองที่ช่มชู้ใจ

๒๕-

โจทก์ร่วมให้ส่งมอบเงินจำนวนหลักแสนบาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับการไม่ยึดข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด และ
ปล่อยตัวผู้เสียหายที่ ๑ กับนางสาวอโณทัยไป จนโจทก์ร่วมต้องจ่ายอมส่งมอบเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐
บาท ให้แก่จำเลยทั้งสอง การกระทำดังกล่าวนอกจากจะส่งผลให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายในทาง
ทรัพย์สิน อันมีสิทธิเรียกเอาค่าขาดประโยชน์จากเงินจำนวนดังกล่าวได้แล้ว ยังส่งผลให้โจทก์ร่วมได้รับ
ความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกายและจิตใจ เนื่องจากการทำให้โจทก์ร่วมอยู่ในภาวะทางจิตใจที่
ต้องหวาดกลัวต่อภัยอันตรายต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นต่อบุคคลใกล้ชิดหากไม่ดำเนินการตามที่จำเลยทั้งสอง
เรียกร้อง ซึ่งผลกระทบดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิ
เรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าขาดประโยชน์กับค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินได้ ตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔/๑ วรรคหนึ่ง สำหรับค่าขาดประโยชน์ ซึ่งคิดคำนวณเป็น
ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์
๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันฟ้อง เป็นเงินจำนวน ๘๙,๖๔๔ บาท เห็นว่า วิธีการคิด
คำนวณค่าขาดประโยชน์ ตลอดจนจำนวนเงินที่ได้จากคิดคำนวณดังกล่าวนี้ว่ามีความเหมาะสมแล้ว จึง

๒๖-

กำหนดให้ตามขอ สำหรับค่าเสียหายอันมิใช่ตัวเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ความเสียหายดังกล่าวไม่อาจคิดคำนวณเป็นตัวเงินได้ชัดเจน จึงจำต้องอาศัยพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำมาพิจารณาประกอบเป็นสำคัญ การที่จำเลยทั้งสองข่มขืนใจโจทก์ร่วมให้ต้องจ่ายอมส่งมอบเงินจำนวนหลักแสนบาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับอวัยวะของผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นน้องชาย การกระทำดังกล่าวย่อมสร้างความเสียหายแก่สภาพร่างกายและจิตใจของโจทก์ร่วมพอสมควร แต่คงไม่มากเท่ากับเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ดังที่โจทก์ร่วมเรียกร้อง กรณีเห็นควรกำหนดค่าเสียหายอันมิใช่ตัวเงินแก่โจทก์ร่วมเพียง ๒๐,๐๐๐ บาท

พิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘, ๑๕๗, ๓๓๗ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นเจ้าพนักงานร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจเพื่อให้บุคคลใดมอบให้ซึ่งทรัพย์สิน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๐ จำคุกคนละ ๑๐ ปี ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินจำนวน ๑๗,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๑ และ

๒๗-

จำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ร่วม กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๑๐๙,๖๔๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท นับถัดจาก วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียม ให้เป็นพับ./

นายบัลลังก์ จิระบุญศรี

นายบดินทร์ ทังปรียานนท์